

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobců: *a) Ing. S. D., b) J. D.*, oba bytem P. 4-P., N. K. 39/7, oba zast. **JUDr. Jiřím Kratochvílem**, advokátem v Praze 1, Petrská 1136/12, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti: **Mgr. S. H.**, bytem P. 4-Z., N. Ch. 2547/40, jako osoby zúčastněné na řízení, zast. **JUDr. Antonínem Janákem**, advokátem v Příbrami, Náměstí T. G. Masaryka 142, o přezkum rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 5. 2012 č. j. S-MHMP 121818/2011/OST/Ka/Ne, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení včetně řízení o kasační stížnosti.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení včetně řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí stavebního odboru žalovaného ze dne 7. 5. 2012 č.j. S-MHMP 121818/2011/OST/Ka/Ne (dále „*rozhodnutí žalovaného*“), kterým bylo rozhodnuto o jejich odvolání proti rozhodnutí, jež na žádost osoby zúčastněné na řízení (stavebníka) vydal dne 25.10.2011 pod č. j. VYST/38111/2009/Ši Úřad městské části Praha 12, odbor výstavby (dále „*stavební úřad*“ a „*rozhodnutí stavebního úřadu*“), a to jako správní orgán prvního stupně. Zároveň se žalobci domáhají i zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „*stavební zákon*“), dodatečně povolena nástavba a přístavba rodinného domu č.p. 46 v k.ú. P., na pozemcích 91 a 92 v k.ú. P., při ulici N. K. v P. 4-P. a jímž byly zároveň stanoveny podmínky pro provedení a dokončení stavby.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci odvolání jakožto vlastníci sousedního pozemku. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí stavebního úřadu zčásti změněno ve výroku tak, aby se týkalo i stavebních úprav uvedeného rodinného domu, a ve zbytku bylo potvrzeno. Zatímco rozhodnutí stavebního úřadu dodatečně povolilo nástavbu a přístavbu domu bez navýšení počtu bytových jednotek, rozhodnutí žalovaného ve změněné části výroku charakterizuje předmětný dům jako dům „o jedné bytové jednotce“.

Řízení o dodatečném povolení stavby navázalo na zjištění stavebního úřadu v říjnu 2009, že nástavba a přístavba rodinného domu je prováděna v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 15.4.2008 č.j. VYST/41906/2007/Ši, jehož obsahem byla jak rozhodnutí o umístění stavby, tak i stavební povolení pro nástavbu, přístavbu a stavební úpravy předmětného domu. V následném řízení o dodatečném povolení stavby bylo vydáno rozhodnutí ze dne 26.7.2010 č. j. VYST/38111/2009/Ši, kterým byla stavba dodatečně povolena, avšak toto rozhodnutí bylo odvolacím správním orgánem dne 7.2.2011 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání.

Žalobci napadají v celém rozsahu rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí stavebního úřadu. Podle žalobců jsou obě rozhodnutí nesprávná a nezákonná. Nesprávnost a nezákonnost spatřují zejména v porušení základních zásad správního řízení, ve zkrácení žalobců na jejich právech kvůli nesprávnému postupu správních orgánů a kvůli vadám řízení. Výroky obou rozhodnutí jsou nejasné a nepřezkoumatelné a není z nich zcela zřejmé, co bylo skutečným předmětem dodatečného povolení, tedy jaká stavba nebo stavební úpravy či změny byly předmětem stavebního řízení a následně i dodatečného povolení.

Zaprvé jsou žalobci přesvědčeni, že stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů veřejné moci nebyla vydána k podkladům, na nichž je založeno jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu. V rozhodnutích je uvedeno, že záměr stavebníka byl kladně projednán s dotčenými orgány veřejné moci. Žalobci k tomu uvádí, že stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů byla vydána k projektové dokumentaci stavebních úprav, která však nebyla podkladem pro prvostupňové ani odvolací rozhodnutí. Žalobci poukazují na skutečnost, že žádost stavebníka o dodatečné povolení ze dne 23.11.2009 byla patrně naposledy doplněna dne 2.3.2011.

Zadruhé žalobci tvrdí, že obě rozhodnutí jsou založena na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.3.2011 č.j. VYST/7481/2011/Ši o povolení výjimky z ustanovení čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále „vyhláška OTPP“) ve věci zastavěnosti pozemků č. 91 a 92 v k. ú. P., nadzemními stavbami přesahující plochy pozemků. Toto rozhodnutí je podle žalobců nezákonné. Stavební úřad při vydávání rozhodnutí o povolení výjimky vymezil jako účastníka pouze stavebníka s odůvodněním, že je jediným vlastníkem předmětných nemovitostí a míra zastavěnosti se netýká dalších osob. Tato úvaha však zcela odporuje čl. 4 vyhlášky OTPP, který vyžaduje, aby umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídaly urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Rozhodnutí odporuje podle žalobců i ust. § 27 odst. 2 správního řádu, podle kterého je účastníkem též další dotčená osoba, pokud může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech. Rovněž z ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona je zřejmé, že se při rozhodnutí má zohlednit vliv na sousední pozemky a toto možné ovlivnění zakládá podle žalobců právo být účastníkem řízení o povolení výjimky právě vlastníkům sousedních pozemků. Žalobci tvrdí, že jim i ostatním vlastníkům sousedních pozemků mělo být přiznáno postavení účastníků řízení, a to vzhledem k tomu, že jedním z kritérií pro míru možného zastavení pozemků je i pohoda bydlení. Jestliže stavební úřad nepřiznal takové postavení žalobcům, založil tím i nezákonnost rozhodnutí o povolení

výjimky. Jelikož žalovaný pouze odkázal na rozhodnutí o povolení výjimky, aniž by ho řádně zhodnotil, je nezákonné i napadené rozhodnutí.

Zatřetí žalobci namítají porušení rovnosti stran v řízení u stavebního úřadu. Žalobci ve svém podání ze dne 14.5.2010 namítali nesprávný postup stavebního úřadu, když jim bylo odepřeno právo na zapůjčení projektové dokumentace, kterého se domáhali za účelem podání kvalifikovanějšího vyjádření k probíhajícímu řízení o dodatečném povolení stavby, zatímco stavebníkovi byla zapůjčena projektová dokumentace části domu žalobců k provedení studie oslunění a denního osvětlení. Žalobci míní, že pokud stavební úřad dospěl k názoru, že je s ohledem na zásadu materiální pravdy nutné zjistit, zda dochází k zastínění domu žalobců, měl sám prozkoumat stav, případně prozkoumání stavu zadat nezávislému odborníkovi a tomu poskytnout potřebné materiály.

Začtvrté žalobci poukazují na další porušení procesních předpisů a zásady rovnosti stran, kterých se měl stavební úřad dopustit dne 30.6.2011, kdy se uskutečnilo místní šetření ve věci a kdy bylo žalobci a) zamezeno být od počátku přítomen průběhu šetření, neboť nebyl stavebníkem na místo stavby vpuštěn. Stavební úřad pochybil, když nezajistil přítomnost žalobce na místě stavby, nepoučil stavebníka, že je povinen strpět ohledání věci, a tuto povinnost nevyntul. Navíc v rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno, že při jednání žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím stavebníka o nevpuštění na pozemek stavby při místním jednání, ale stavební úřad se dále touto námitkou nezabýval, ani ji nepřezkoumal, jak mu ukládá stavební zákon.

Zapáté žalobci považují napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné také v té části, ve kterého stavební odbor žalovaného uvádí, že revokace usnesení Rady Městské části Praha-Libuš č.284/10 ze dne 1.2.2010 na základě usnesení rady č. 50/2012 ze dne 13.3.2012 je pro posuzování napadeného rozhodnutí ze dne 25.10.2012 irelevantní. Nepřezkoumatelnost spatřují v tom, že žalovaný tento závěr nezduvodnil. Žalobci se domnívají, že pokud stavebnímu odboru žalovaného bylo známo toto rozhodnutí, měl je zohlednit při svém rozhodování. Obsah revokace usnesení měl být považován za vyjádření veřejného zájmu, neboť představuje stanovisko Městské části Praha-Libuš a i v prvostupňovém rozhodnutí stavebního úřadu je toto stanovisko posuzováno jako jedno z kritérií pro soulad přístavby a nástavby rodinného domu s veřejnými zájmy.

Zašesté žalobci uvádějí, že stavební úřad již před vydáním svého rozhodnutí jednou rozhodl, a to dne 26.7.2010 č. j. VYST/38111/2009/Ši. Toto rozhodnutí však odvolací správní orgán zrušil dne 7.2.2011 a věc vrátil k novému projednání. Současně vyslovil odvolací správní orgán právní názor, kterým měl být stavební úřad při svém dalším rozhodování vázán, což neučinil. Stavební úřad se především opětovně nevypořádal se souladem změny stavby s vyhláškou OTPP. Nerespektoval ani právní názor odvolacího správního orgánu, podle kterého je výrok rozhodnutí ze dne 26.7.2010 zcela nejasný a není z něj zřejmé, co je předmětem dodatečného povolení. Zároveň podle žalobců nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, když správní spis neobsahuje původní stavební povolení, ověřenou projektovou dokumentaci ani spisový materiál týkající se řízení o odstranění stavby. Žalobci uvádějí, že na tuto výtku stavební úřad ani žalovaný nereagovali a jejich rozhodnutí neobsahují výčet podkladů, ze kterých tyto orgány vycházely.

Zasedmé žalobci namítají závažné porušení základních principů stavebního řízení. Stavebník postupoval v rozporu s původním stavebním povolením, prokázal svou neochotu podřídit se vydanému správnímu aktu a dopustil se tak závažného porušení stavebního zákona. Přesto tímto postupem získal lepší procesní i hmotně právní postavení než ten, kdo staví v souladu s právními předpisy. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona nese stavebník důkazní břemeno k prokázání splnění stanovených kritérií. Stavebnímu úřadu vzniká možnost

správního uvážení, což vytváří prostor pro zhodnocení dalších aspektů, přičemž jedním z nich by mělo být zjištění, zda by dodatečně povolovaná stavba splňovala kritéria, i pokud by procházela řádným stavebním a územním řízením. Navíc došlo i omezení účasti dotčených orgánů veřejné moci a především příslušné městské části Praha-Libuš. Žalobci jsou přesvědčeni, že stavebník neunesl své důkazní břemeno plynoucí z ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, když neprokázal splnění uvedených kritérií a mimo jiné neprokázal, že umístění stavby je v souladu s podmínkami, které by jinak v územním řízení prokázat musel.

Zaosmé žalobci poukazují na to, že správní orgán povolil nepřiměřeně velký zásah do původního stavu pohody bydlení a celkového rázu okolí a nerefletoval oprávněné námitky stěžovatele uplatněné i v rámci odvolání. Žalovaný nesprávně vážil požadavky na pohodu bydlení se zájmem na další navýšení stavby. Navíc se nevypořádal s námitkami ohledně zhoršeného oslunění. Ve svých rozhodnutích se stavební úřad i žalovaný odvolávali na závěry Studie oslunění a denního osvětlení zpracované společností Dalea, s. r. o., avšak studie byla vypracována na základě stavebníka, a proto ji nelze bez dalšího považovat za zcela objektivní.

Zadeváté shledávají žalobci zcela nejasným výrok napadeného rozhodnutí. Není zřejmé, co je předmětem dodatečného povolení, a výrok je tudíž nepřezkoumatelný. Jednou z podmínek stanovených v rozhodnutí stavebního úřadu bylo, že stavební úpravy budou provedeny a dokončeny způsobem a v rozsahu uvedeném v projektové dokumentaci ověřené v řízení o dodatečném povolení. Tato podmínka zůstala i poté beze změn, přestože byla projektová dokumentace doplněna i v odvolacím řízení. Žalobci jsou přesvědčeni, že pokud došlo ke změně projektové dokumentace v průběhu odvolacího řízení, měl žalovaný změnit i podmínky.

Zadesáté žalobci uvádějí, že postup stavebního úřadu byl v rozporu se zásadou materiální pravdy. Stavební úřad se nevypořádal řádně s námitkami žalobců týkajícími se postupu stavebníka při stavebních pracích a jeho nerespektování aktů správních orgánů. Žalobci se domnívají, že snahou stavebníka bylo obejít zákon, když z jeho jednání je patrné postavení nové stavby bez řádného stavebního povolení. Žalobci jsou přesvědčeni, že stavební úřad i žalovaný měli při posuzování žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby postupovat podle kritérií a podmínek stanovených pro umístění stavby, ale také aplikovat kritéria a podmínky stanovené zákonem pro povolení stavby. Tyto námitky uplatnili žalobci již v rámci správního řízení, ale stavební úřad ani žalovaný se jimi řádně nezabývali. Žalobci jsou přesvědčeni, že postup správních orgánů byl veden záměrem zamezit žalobcům, dalším účastníkům a dotčeným orgánům veřejné moci možnost plně uplatňovat jejich práva, která jim podle stavebního zákona i správního řádu náleží.

Ve svém *vyjádření k žalobě* žalovaný uvádí, že se řídil ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu a správnost rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumal v celém jeho rozsahu. Navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta v celém rozsahu.

Pokud jde o *první žalobní bod* a námitku nedostatečného projednání s dotčenými orgány, žalovaný uvádí, že je na stavebním úřadu, aby posoudil, zda se doplnění projektové dokumentace dotkne zájmů, jejichž ochranou se konkrétní dotčený orgán zabývá. Žalovaný při přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu zjistil, že předmět dodatečného povolení se od podání žádosti nezměnil, zejména se nezměnila jeho poloha, půdorys, výška, podlažnost a budoucí účel užívání. Podle žalovaného by bylo v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu, kdyby stavební úřad požadoval po stavebníkovi obstarání nových stanovisek dotčených orgánů po každém doplnění spisu.

K *druhému žalobnímu bodu*, resp. k námitce ohledně nezákonného rozhodnutí o udělení výjimky z článku 50 odst. 12 vyhlášky OTPP žalovaný upozorňuje, že toto rozhodnutí není předmětem správní žaloby. Zároveň uvádí, že se rozhodnutím zabýval v režimu § 96

správního řádu na základě podnětu žalobce a nezjistil takové vady, které mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Vzhledem k tomu neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení. Žalovaný upřesňuje, že u výjimek z míry zastavění pozemku je předmětem i výsledkem rozhodování pouze údaj vyjádřený procentem a vychází se zde ze znalostí stavebního úřadu o celkovém charakteru území. Dopady samotné stavby na okolí a její konkrétní podoba je řešena v územním řízení, případně v řízení o dodatečném povolení stavby, v němž teprve mají sousedé příležitost hájit svá práva související s denním osvětlením, prosluněním, intimitou prostředí apod.

K *třetímu žalobnímu bodu*, resp. k tvrzení žalobce, že mu nebyla zapůjčena projektová dokumentace, čímž byla způsobena nezákonnost řízení, žalovaný uvádí, že správní řád vůbec nezná pojem zapůjčení částí správního spisu, a proto stavební úřad takovému požadavku nemohl vyhovět. Žalobce mohl využít svého práva zmocnit k nahlížení do spisu odbornou osobu, která by mohla vznést kvalifikované námitky vůči podkladům rozhodnutí.

Ke *čtvrtému žalobnímu bodu*, resp. k námitce týkající se namítaného porušení principu rovnosti stran, žalovaný připomíná, že stavební zákon umožňuje v ust. § 172 vstup na pozemky a do staveb pouze pověřeným zaměstnancům stavebního úřadu, nikoli všem účastníkům řízení. Z ohledání stavby vyplynulo jediné zjištění, že ve stavbě se nepokračuje a stavba není užívána. Proto není podle žalovaného třeba toto zjištění považovat za důkaz ve smyslu § 54 správního řádu. Zjištění nebylo a ani nemohlo být podkladem pro vydání rozhodnutí.

K *pátému žalobnímu bodu*, resp. k otázce revokace usnesení Rady městské části Praha-Libuš žalovaný uvádí, že tato městská část nebyla účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby. Její souhlasné vyjádření zahrnul do podkladů rozhodování stavební úřad nad rámec zákonných ustanovení.

Pokud jde o *šestý žalobní bod*, resp. námitku, že rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí, které nerespektovalo právní názor žalovaného vyslovený v dřívějším rozhodnutí, že chybí odůvodnění souladu změny stavby s ustanoveními vyhlášky OTTP, a že výrok rozhodnutí je nejasný a spis neobsahuje původní stavební povolení a ověřenou projektovou dokumentaci, k tomu žalovaný uvádí, že se stavební úřad zabýval dostatečně se souladem stavby s vyhláškou OTTP na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje soupis podkladů, ze kterých stavební úřad vycházel, a není důvodů, aby vycházel z původní projektové dokumentace, když dodatečně povoluje stavbu provedenou v rozporu s původním stavebním povolením. V novém rozhodnutí stavební úřad správně dodatečně povoluje celou změnu stavby původního rodinného domu, a nikoli pouze změnu již povolené změny. Pro řízení o dodatečném povolení stavby je proto původní projektová dokumentace bezcenná a nelze z ní vycházet. Žalovaný má tedy za to, že stavební úřad v novém projednání všechny vytýkané vady řízení odstranil. Špatnou formulaci výroku žalovaný napravit v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

K *sedmému žalobnímu bodu*, resp. k názoru žalobce, že postup podle ust. § 129 stavebního zákona poskytuje stavebníkovi lepší procesní a hmotně právní postavení než tomu, kdo staví na základě stavebního povolení, a že stavebník neunesl své důkazní břemeno, žalovaný uvádí, že stavebník předložil podklady, ze kterých plyne, že ust. § 129 odst. 2 písm. a) až c) stavebního zákona bylo naplněno. Při naplnění institutu správního uvážení se nejedná o libovůli, nýbrž o možnost hodnocení důkazů v mezích zákona. Pokud stavebník splní požadavky stavebního zákona a ostatních právních předpisů, oprávněně podle žalovaného očekává, že jeho žádosti bude vyhověno. K žalobcovu tvrzení, že byla snížena možnost účasti městské části Praha-Libuš, žalovaný odkazuje na již vyřčené vyjádření

a poznamenává, že i v územním řízení má městská část pouze postavení účastníka řízení, který je roven ostatním účastníkům a nemá žádný „silnější hlas“.

K *osmému žalobnímu bodu* ohledně namítaného nepřiměřeně velkého zásahu do původního stavu pohody bydlení a ohledně vypořádání se s námitkou týkající se zastínění rodinného domu žalobce žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu řízení vznášel pouze námitky týkající se oslunění a osvětlení jeho rodinného domu a námitku ztráty soukromí v důsledku možnosti výhledu na jeho pozemky. Žalovaný se ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2010 č. j. 7 As 13/2010-145, podle kterého *vlastník sousední nemovitosti si nemůže osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v sousedství, která by snížila míru jeho soukromí*, za situace, kdy se nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům. Pokud jde o oslunění a osvětlení, stavební řád si podle žalovaného opatřil odpovídající podklady pro své rozhodnutí. Podle zákona je správní orgán povinen zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky podle § 2 správního řádu. To však nezabývá účastníky jejich podílu na opatrování důkazů, navíc podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. To však žalobce v řízení před stavebním úřadem neučinil a sám své procesní postavení zhoršil.

K *devátému žalobnímu bodu*, resp. k namítané změně projektové dokumentace žalovaný uvádí, že v průběhu odvolacího řízení ke změně projektové dokumentace nedošlo, pouze k jejímu upřesnění. Stavebník předkládal různá upřesnění projektové dokumentace v reakci na námitky a vyjádření žalobce. Žalovaný s nimi v průběhu odvolacího řízení seznamoval žalobce a ten se k nim mohl vyjádřit. Podmínka, která stavebníkovi ukládá dokončit stavbu podle projektové dokumentace ověřené v řízení o dodatečném povolení stavby, je tedy podle žalovaného zcela v pořádku.

K *desátému žalobnímu bodu*, resp. k námitce, že snahou stavebníka bylo obejít zákon a že žádost o dodatečné povolení byla pouze zastřeným úkonem, žalovaný uvádí, že stavební zákon umožňuje dodatečné povolení stavby provedené bez rozhodnutí nebo jiného opatření stavebního úřadu, anebo provedené v rozporu s ním. V řízení o dodatečném povolení stavby bylo prokázáno, že se jedná o stavbu nepovolenou. Posouzení stavby jako přístavby a nástavby stávajícího rodinného domu vyplývá z ustanovení stavebního zákona (§ 2 odst. 5 písm. a/ a b/). Tam, kde dochází k funkčnímu propojení dvou hmot, lez hovořit pouze o přístavbě. Pokud dochází ke zvýšení stavby, jde o nástavbu. Jiné pojmy stavební zákon nezná. Stavební úřad proto musí vždy stavební záměr těmito pojmy podřadit. K tvrzení, že dotčené orgány veřejné moci by měly větší prostor pro vyjádření, pokud by řízení bylo vedeno ohledně žádosti o zcela novou stavbu, žalovaný konstatuje, že Úřad městské části Praha-Libuš má v územním řízení pouze postavení jednoho z účastníků řízení. Podle žalovaného chrání zájmy občanů obce jako množiny těch, jejichž zájmy jsou shodné, nikoli jednoho občana v sousedském sporu. Rozsah posouzení stavby v řízení o dodatečném povolení je stejný, jako kdyby probíhalo územní a stavební řízení, vlastníci sousedních pozemků se mohli ke stavbě vyjádřit, stanoviska a vyjádření dotčených orgánů byla stavebníkem doložena.

V *replce* žalobci dodávají, že pokud jde o diskreci stavebního úřadu a pravomoci dotčených orgánů (první bod žaloby), je to právě dotčený orgán, kdo je zákonem povolán k ochraně toho kterého zájmu, a je pouze na něm učinit úvahu, zda se doplnění projektové dokumentace či předmětu povolení dotkne jím chráněného zájmu. Žalobci odmítají výklad uváděný žalovaným, že si posoudí sám, zda se to může zájmů, k jejichž ochraně byly vytvořeny dotčené orgány, dotknout a podle toho je o provedené změně vyrozumí či nikoli. Zdůrazňují, že rozhodnutí o povolení výjimky bylo nezákonné. K vyjádření žalovaného, že toto rozhodnutí není předmětem správní žaloby, žalobci uvádějí, že podle judikatury

Nejvyššího správního soudu má rozhodnutí o výjimkách ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby charakter rozhodnutí o předběžné otázce, a je tak jedním z podkladů pro rozhodnutí předběžné povahy. Žalobci dodávají, že ani vyjádření žalovaného ohledně revokace usnesení rady Městské části Praha – Libuš neobsahuje důvody tvrzení, že pro danou věc je usnesení irelevantní, což jen potvrzuje závěr žalobce o nepřezkoumatelnosti. Ačkoli v ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona není výslovný odkaz na užití ust. § 109 stavebního zákona, nelze připustit zúžení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby oproti územnímu řízení. Podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je účastníkem územního řízení obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Nezahrnutím Městské části Praha-Libuš do účastenství řízení stavební odbor žalovaného zasáhl do práv této městské části a rovněž i do práv jejich občanů, k ochraně kterých je obec povinna. Podle žalobců nelze souhlasit s tím, že žalovaný ve výroku pouze upravil špatnou formulaci, neboť došlo k rozšíření předmětu dodatečného povolení. Ve výroku rozhodnutí jsou totiž uvedeny i stavební úpravy a dále došlo i k dalším významným úpravám. Změnou výroku zkrátil žalovaný všechny účastníky na jejich právech. Žalobci uvádějí, že z ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona vyplývá povinnost stavebníka prokázat splnění veškerých podmínek v nich uvedených, a že stavebník musí unést důkazní břemeno k prokázání těchto podmínek. Stavební úřad je pak pouze povolán k tomu, aby posoudil, zda stavebník splnil řádně tyto podmínky. Žalobci nesouhlasí s tvrzením stavebního odboru žalovaného, že stavebník oprávněně očekává, že jeho žádosti bude vyhověno. Stavebník svým jednáním porušil zákon, a proto nelze tvrdit, že i přesto může oprávněně očekávat, že jeho žádosti o dodatečné povolení stavby bude automaticky vyhověno. V neposlední řadě žalobci opakují, že nešlo o pouhé upřesnění, ale doplnění dokumentace. To vyplývá i z postupu stavebního odboru žalovaného, který s doplněním projektové dokumentace seznamoval další účastníky. Žalobci se domnívají, že doplněním projektové dokumentace a její změnou došlo i k doplnění žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby. V takovém případě měl žalovaný prvoinstanční rozhodnutí zrušit, věc vrátit stavebnímu úřadu a uložit mu, aby s novými podklady seznámil účastníky i dotčené orgány.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby, neboť s rozhodnutím žalovaného se ztotožňuje a považuje je za věcně i formálně správné. Rovněž považuje za správné i předchozí rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla dodatečně povolena stavba. Žaloba je podle osoby zúčastněné na řízení zjevně bezdůvodná a žalobci se pouze snaží poškodit zúčastněnou osobu zamezením v užívání stavby. Žalobci sice podle osoby zúčastněné na řízení tvrdí, že napadeným rozhodnutím byli zkráceni na svých právech, resp. postupem správního orgánu byli zkráceni na právech, které jim ze zákona přísluší, a to takovým způsobem, který měl za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, přitom ale tyto obecné formulace vůbec relevantně nekonkretizují, a vyjadřují pouze subjektivní názor na prováděné změny nadstavby a přístavby rodinného domu osoby zúčastněné na řízení. Osoba zúčastněná na řízení v první řadě poukazuje na skutečnost, na základě Sdělení k oznámení záměru započít užívání Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby ze dne 28.1.2013 sp. zn. OVY/896/2013/Sa bylo umožněno započít s užíváním předmětné stavby podle ust. § 120 odst.1 stavebního zákona. Žalobci doposud neučinili kroky ke zamezení užívání této stavby, např. návrhem na odkladný účinek napadeného rozhodnutí, nebo předběžným opatřením. Proto je podle osoby zúčastněné na řízení zjevné, že podaná žaloba sleduje pouze jediný cíl, a to znepříjemnění užívání stavby zúčastněné osoby, a že se ve skutečnosti nejedná o žádné porušování právních předpisů ze strany žalovaného, stavebního úřadu či zúčastněné osoby. Žalobci se podle osoby zúčastněné na řízení nedokážou přenést přes skutečnost, že majitel sousední nemovitosti se snaží zhodnotit svůj majetek. K jednotlivým žalobním důvodům se zúčastněná osoba uvádí:

S *prvním žalobním bodem*, jímž žalobci namítají, že stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů nebyla vydána k podkladům, na nichž je založeno jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu, osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí, protože všechna požadovaná a předepsaná stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů stavebnímu úřadu doložila. Pokud z její strany docházelo k doplňování dokladů do spisu, jednalo se výlučně o upřesňování předložených dokladů, nikoli o jejich změnu. Stavební úřad podle osoby zúčastněné na řízení správně posoudil, že nedošlo k zásahu do zájmu, jejichž ochranou se ten který dotčený orgán zabývá. Žalovaný správně odkázal na ust. § 6 odst. 2 správního řádu, že *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje*. Je nepřípustné, aby stavební úřad po každém doplnění projektové dokumentace požadoval od stavebníka nové závazná stanoviska.

K *druhému žalobnímu bodu*, pokud v něm žalobci poukazují na nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.3.2011 č.j. VYST/7481/2011/Ši, kterým došlo k udělení výjimky pro osobu zúčastněnou na řízení v překročení limitu zastavěnosti, je osoba zúčastněná na řízení toho názoru, že pokud byli žalobci na svých právech zkráceni přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jejich práva nebo povinnosti, mohli se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 57 odst. 3 správního řádu *rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán*. Pokud se tedy žalobci chtěli docílit zrušení tohoto rozhodnutí, měli možnost podat žalobu. Stavební úřad v daném případě ani neměl jinou možnost, než rozhodnout v souladu s tímto rozhodnutím. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na daný případ nedopadá, a proto je nelze aplikovat. Žalobci v prvním řízení o povolení stavby, kdy zastavěnost pozemku byla ještě větší, proti tomu nic nenamítali, resp. s ní souhlasili. Z toho důvodu jsou jejich tvrzení ryze účelová. Žalobci zřejmě nevědí, že i jejich stavba překračuje limity zastavěnosti. V dané lokalitě se jedná o specifickou situaci, kdy sousední pozemek parc. č. 93, který je také ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a je zahradou, je zahrnutý do kategorie ZMK, a proto s ním nemůže být počítáno v celkové výměře zastavitelnosti. Pokud by tento pozemek nebyl zahrnut do kategorie ZMK, žádná výjimky by se udělovat nemusela.

K *třetímu žalobnímu bodu*, v němž žalobci namítají porušení rovnosti stran v řízení, protože jim bylo odepřeno právo na zapůjčení projektové dokumentace za účelem podání kvalifikovanějšího podání, osoba zúčastněná na řízení poznamenává, že žalobci byli několikrát nahlížet do spisu, ze kterého si dělali poznámky. Ze spisu nevyplývá, že by jim správní orgán jakkoli zamezoval nahlížet do spisu. Zapůjčování spisu účastníku řízení zákon nezná.

Ke *čtvrtému žalobnímu bodu*, podle něhož došlo k porušení procesního předpisu a rovnosti stran, protože stavební úřad nezajistil přítomnost žalobců na místě stavby, osoba zúčastněná na řízení odkazuje na ust. § 172 stavebního zákona, které jasně upravuje, kdo je oprávněn vstupovat na cizí pozemky při zjišťování stavu stavby a pozemku, a plně se ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými v jeho vyjádření.

K *pátému žalobnímu bodu*, podle něhož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné, protože došlo k revokaci usnesení Rady Městské části Praha-Libuš č. 284/10 ze dne 1.2.2010 na základě usnesení Rady č. 50/2012 ze dne 13.3.2012, a tato skutečnost nebyla dostatečně zdůvodněna, osoba zúčastněná na řízení konstatuje, že žalovaný i stavební úřad se dostatečně vypořádali s usnesením Rady Městské části Praha-Libuš č. 50/2012 ze dne

13.3.2012, kdy jednoznačně uvedli, že městská část není účastníkem řízení, a proto usnesení je v daném případě irelevantní. Pokud by došlo k jakémukoli porušení „veřejného zájmu“, Městská část Praha-Libuš by sama vznesla námitky. V daném případě ale k žádnému porušení veřejného zájmu nedošlo. Městská část Praha-Libuš jednoznačně vyjádřila svůj souhlas v usnesení Rady Městské části Praha-Libuš č. 284/10 ze dne 1.2.2010. Námitka nebyla uplatněna nejpozději při ústním jednání, a proto se k nim nemá přihlížet podle ust. § 112 stavebního zákona ve spojení s ust. § 89 stavebního zákona a ust. § 36 správního řádu. Stavební zákon i správní řád striktně spojují podávání námitek pouze do ústního jednání, resp. navrhování důkazů do vydání rozhodnutí, a proto výše uvedená námitka, resp. žalobci zaslané důkazy, nejsou v této fázi řízení přípustné.

K *šestému žalobnímu bodu*, v němž žalobci poukazují na nerespektování závazného právního názoru obsaženého v rozhodnutí stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7.2.2011, čj. S-MHMP 752487/2010/OST/Je/Ne, má osoba zúčastněná na řízení za to, že pokud došlo napadeným rozhodnutím žalovaného k potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu, tak k žádnému nerespektování závazného právního názoru stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy nemohlo dojít, protože v opačném případě by bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Námitka nevypořádání se souladu změny stavby s OTPP není pravdivá, protože stavební úřad se s touto námitkou podrobně vypořádal a podložil relevantními podklady, ze kterých vycházel. K absenci ověřené projektové dokumentace z řízení o původním stavebním povolení osoba zúčastněná na řízení odkazuje na vyjádření žalovaného. Žalobci sice tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (nedostatečná specifikace předmětu dodatečného povolení) a nemá oporu v podkladech rozhodnutí (chybí jejich přehled), přitom ale tyto obecné formulace vůbec nekonkretizuje a vyjadřuje pouze svůj subjektivní názor, že v podstatě neví, o jakou stavbu se má jednat. Podle osoby zúčastněné na řízení je námitka vnitřně rozporná, protože žalobci na jednu stranu podrobně popisují stavbu osoby zúčastněné na řízení a pochybení při výstavbě, na druhou stranu namítají neurčitost rozhodnutí z důvodu nedostatečné specifikace předmětu rozhodnutí.

K *sedmému žalobnímu bodu*, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala splnění podmínek uvedených v ust. § 129 odst. 2 (resp. odst. 3 podle platné úpravy) stavebního zákona a neunesla důkazní břemeno, a proto stavba neměla být dodatečně povolena, osoba zúčastněná na řízení uvádí, že stavební úřad i žalovaný správně rozhodli v duchu zásady legitimního očekávání podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, protože podmínky pro vydání dodatečného stavebního povolení byly splněny. Žalobci v podstatě požadují, aby se stavební úřad i žalovaný odchýlili od konstantní rozhodovací praxe v obdobných případech, což je nepřípustné, a rovněž polemizují nad účastenstvím Městské části Praha-Libuš v řízení o dodatečném stavebním povolení. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje na vyjádření žalovaného, který podrobně popsal důvody neúčasti Městské části Praha-Libuš v řízení. Určování okruhu účastníků se řídí ust. § 27 správního řádu a na Městskou část Praha-Libuš nedopadá ani jeden z okruhů účastníků. Pokud by došlo k jakémukoli porušení „veřejného zájmu“ nebo nezákonnému opomenutí účastenství Městské části Praha-Libuš, ta by sama použila dostupné právní prostředky k ochraně svým práv i „veřejného zájmu“, což ale neučinila.

K *osmému žalobnímu bodu*, v němž žalobci poukazují na nepřiměřeně velký zásah do původního stavu pohody bydlení a celkového rázu okolí, osoba zúčastněná na řízení uvádí, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení jsou v souladu platnými právními předpisy i technickými normami a žalobce v podstatě řádně nezdůvodnil, v čem

spatřuje rozpor ze zákona. Osoba zúčastněná na řízení shodně se žalovaným odkazuje na konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2010 č. j. 7 As 13/2010-145 vymezuje míru obtěžování tak, že pokud se nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. I ohledně námitky zastínění lze přiměřeně použít argumentaci NSS výše citovaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud míra zastínění domu a pozemku není tak velká, aby znamenala obtěžování nad míru přiměřenou poměrům a v místnostech domu stěžovatelů stavba ovlivnila denní osvětlení zcela zanedbatelně, neboť i nadále bude prosluněn a osvětlen v souladu s příslušnou prováděcí vyhláškou ke stavebnímu zákonu a požadovanými hodnotami podle příslušných ČSN, tak nelze k námitce zastínění přihlížet. Tyto závěry lze plně aplikovat i na daný případ, protože u sousedního rodinného domu nedojde k poklesu hodnot denního osvětlení pod hodnoty požadované normou ČSN. Pokud žalobce nesouhlasil se závěry studie oslunění a osvětlení, mohl v předmětném řízení navrhnout důkazy, které by tyto závěry vyvrátily. V dané věci rozhodl příslušný stavební úřad, že umístění stavby se nepříčí společenským zájmům, tedy ani ochraně práv jednotlivců, a že je v souladu s koncepcí rozvoje Městské části Praha-Libuš. Postupoval v souladu s ust. § 90 stavebního zákona. V daném území se jedná o zástavbu příměstského typu, která se postupně může vyvíjet a měnit. Žalobci nemají a ani mít nemohou subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008 č. j. 2 As 49/2007 - 191). V daném případě zamýšlená stavba nevybočuje z limitů daných územním plánem, neboť ten s možností umisťování staveb takového charakteru počítá. V daném případě je proměna, k níž dojde výstavbou předmětné stavby, změnou přiměřenou, odpovídající poměrům v území, a nelze ji považovat za exces. Zamýšlená stavba není ani v rozporu se společenskými zájmy.

K *devátému žalobnímu bodu*, v němž žalobci namítají nejasnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu, protože v průběhu řízení docházelo k doplňování projektové dokumentace, osoba zúčastněná na řízení opakovaně uvádí, že k žádným změnám projektové dokumentace nedocházelo, ale pouze docházelo k jejímu upřesňování. Pokud došlo k upřesnění některé části projektové dokumentace, neznamená to její změnu, a tudíž ani není potřeba dalších vyjádření dotčených orgánů.

K *desátému žalobnímu bodu*, pokud jde o nařčení žalobců, že chtěla obcházet zákon, osoba zúčastněná na řízení odkazuje na vyjádření žalovaného a považuje to ze strany žalobců spíš o další formu, jak znepříjemnit užívání její stavby.

Dne 28. 1. 2015 vydal Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) rozsudek č.j. 3 A 79/2012-57, kterým podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 16. 12. 2015 č.j. 6 As 49/2015-41, kterým rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v některých aspektech potvrdil závěry městského soudu, v jiných je svým zavazujícím právním názorem korigoval a konečně v některých dalších otázkách

zavázal městský soud pro další řízení doplněním soudního přezkumu a vypořádáním takových námitek žalobců spočívajících v tom,

- a) zda se stěžovateli (tedy žalobci) mělo být v řízení o povolení výjimky jednáno jako s účastníky řízení, s tím, že dospěje-li městský soud ke kladnému závěru, bude muset zvážit, zdali skutečnost, že s nimi tak jednáno nebylo, mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé – s tím souvisí i další nutné vypořádání námítky nesouladu s čl. 50 odst. 12 písm. a) OTPP,
- b) že stavební úřad nenapravit výtku odvolacího správního orgánu, že výrok původního prvoinstančního rozhodnutí je zcela nejasný a nepřezkoumatelný a není z něj zřejmé, co je předmětem dodatečného povolení, a že správní orgány nereagovaly ani na výtku, že prvoinstančním orgánem předložený správní spis neobsahuje původní stavební povolení, ověřenou projektovou dokumentaci ani spisový materiál týkající se řízení o odstranění stavby, když ani prvoinstanční ani napadené rozhodnutí neobsahují přehled podkladů, ze kterých správní orgány vycházely.

Městský soud v dalším řízení přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 s.ř.s.) a v rozsahu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyřčeného ve zrušujícím rozsudku. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., vzhledem k tomu, že s takovým postupem souhlasili oba účastníci. Žalobu ani po doplnění přezkumu v dalším řízení neshledal důvodnou, neboť žalovaný správní orgán se dostatečně a přesvědčivě vypořádal s odvoláním žalobců ve správním řízení, jehož stěžejní argumenty v zásadě převzala i žaloba. Věc samu žalovaný zvážil a věcně rozhodl v souladu se zákonem. Při přezkumu a rozhodnutí byl soud veden následujícími úvahami:

K prvnímu žalobnímu bodu:

Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad postupuje v součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány pak vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu. Povinností stavebního úřadu je vyžádat si stanoviska od dotčeného orgánu tam, kde dopad na určitý veřejný zájem nemůže z nedostatku odbornosti posoudit sám. K vzájemné roli stavebního úřadu a dotčených orgánů se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.9.2009 č.j. 4 As 25/2009-163 tak, že „dotčené orgány státní správy se v nich (roz. ve stanoviscích, resp. v podkladových správních úkonech) vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. ... Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu.“. Stavební úřad jakožto koordinátor má diskreční pravomoc posoudit, zda sám nestačí na hodnocení dopadu stavby na konkrétní veřejný zájem a zda je dán důvod pro vyžádání si závazného stanoviska. Pokud se změní okolnosti až po vydání závazných stanovisek, je na stavebním úřadu, aby posoudil, zda jsou změny natolik závažné, aby si v konkrétním případě vyžádaly nové závazné stanovisko dotčeného orgánu. Z hlediska procesní ekonomie by bylo neúčelné, aby si stavební úřad musel opatřovat nová závazná stanoviska od všech dotčených orgánů po každé nastalé změně v řízení. To by odporovalo i ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné

náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje, a podle něhož podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis.

Soudu nepřísluší zkoumat, jak správní orgán využil svou diskreční pravomoc z odborného hlediska, ale posuzuje pouze to, zda správní orgán svou diskreční pravomoc nezneužil či zda nevybočil z jejího rámce, resp. nepřekročil její zákonné meze. V projednávaném případě změny v projektové dokumentaci nebyly takového charakteru, aby si vyžádaly nová závazná stanoviska, tudíž stavební úřad ze své diskreční pravomoci nevybočil, když došel k závěru, že se předmět dodatečného povolení od podání žádosti zásadně nezměnil, a že tedy nebylo nutné vyžádat si nová závazná stanoviska. Soud proto shledal první námitku nedůvodnou.

K druhému žalobnímu bodu:

Žalobci mj. namítají, že měli být účastníky řízení o povolení výjimky. Stavební zákon upravuje řízení o výjimce z obecných požadavků na výstavbě v ustanovení § 169; vymezení účastníků zde absentuje. Z tohoto hlediska soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010 č.j. 1 As 77/2010-95, od jehož závěrů nemá městský soud důvod se odchýlit a podle něhož „řízení o výjimce je samostatným řízením, v němž se podpůrně použije správního řádu.“ Z toho vyplývá, že okruh účastníků řízení o výjimce je vymezen v ust. § 27 správního řádu. Podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu pak jsou účastníky řízení i dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech. Je tedy třeba posoudit, zda žalobci mohli být vydáním rozhodnutí o udělení výjimky dotčeni na svých právech. Stavebníkovi (osobě zúčastněné na řízení) byla předmětným rozhodnutím udělena výjimka z ustanovení čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTTP. Podle tohoto ustanovení nesmí plocha zastavěná nadzemními stavbami na pozemku rodinného domu přesáhnout u rodinných domů, mezi nimiž je volný prostor, dvojdomů a koncových sekcí řadových domů, 30 % plochy pozemku rodinného domu. Důvodem pro udělení výjimky byla mimo jiné skutečnost, že v případě, kdy by se jako plocha pozemku rodinného domu zastavěná nadzemními stavbami posuzovala nejen plocha pozemků parc. č. 91 a 92, oba k.ú. P., obec P., ale i plocha pozemku parc. č. 93, k.ú. P., obec P., tato míra zastavěnosti by byla 29,3 %, tedy by již nebylo třeba výjimku udělit.

Městský soud stejně jako stavební úřad má za to, že žalobci nebyli účastníky řízení o udělení výjimky, neboť jejich práva nemohla být udělením výjimky dotčena. Navíc rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je se rozhoduje o celém předmětu řízení (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 2908/2013).

V této souvislosti je nutno připomenout, že míra zastavěnosti pozemku se z logiky dotkne pouze práv vlastníka tohoto pozemku. Maximálně se toto rozhodnutí mohlo dotknout též práv vlastníka pozemku parc. č. 93, k.ú. P., obec P., což je ovšem opět stavebník (osoba zúčastněná na řízení) či vlastníků přímo sousedících pozemků (pozemku parc. č. 89 a pozemku parc. č. 94 a 95, vše v k.ú. P., obec P.), neboť by „větší“ rodinný dům na vedlejším pozemku mohl např. končit příliš blízko jejich pozemku, resp. jejich rodinného domu, avšak žalobci nejsou vlastníky pozemku ani v jednom případě.

Žalobci rovněž namítají nezákonnost rozhodnutí o povolení výjimky z ustanovení čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTTP, žalovaný má naopak za to, že toto rozhodnutí není předmětem správní žaloby. Městský soud se proto dále zabýval druhou částí tohoto žalobního bodu, a to tvrzeným rozporům s čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTTP.

Podle čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTPP plocha zastavěná nadzemními stavbami na pozemku rodinného domu nesmí přesáhnout u rodinných domů, mezi nimiž je volný prostor, dvojdomů a koncových sekcí řadových domů, 30 % plochy pozemku rodinného domu. Podle čl. 63 vyhlášky OTPP bylo možné za podmínek stanovených stavebním zákonem v odůvodněných případech povolit výjimku mj. i z ustanovení čl. 50 odst. 12 vyhlášky OTPP.

Rozhodnutí o povolení výjimky má ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby charakter rozhodnutí o předběžné otázce a je pouze jedním z podkladů pro rozhodnutí konečné povahy. Právě v souvislosti s otázkou povolení či nepovolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu podle článku 50 odst. 12 vyhlášky OTPP potvrdil Nejvyšší správní soud závěr zdejšího soudu, že vznik, změnu nebo zánik práv a povinností způsobí až konečné rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a že teprve v rámci přezkumu výsledného rozhodnutí pak soud přezkoumá zákonnost dříve učiněného správního rozhodnutí, o němž se přezkoumané rozhodnutí opírá (rozsudek ze dne 26.5.2010 č.j. 8 As 58/2009-73). Nelze tudíž akceptovat názor žalovaného, že rozhodnutí o povolení výjimky není v širším smyslu předmětem projednávání správní žaloby. Naopak, v rámci správního řízení i navazujícího soudního řízení správního je třeba nahlížet na rozhodnutí o povolení výjimky jako na rozhodnutí o předběžné otázce a posoudit jeho správnost ve vztahu k rozhodnutí konečnému.

Nicméně z rozhodnutí stavebního úřadu i z rozhodnutí žalovaného plyne, že se oba správní orgány zabývaly rozhodnutím o povolení výjimky, avšak nedošly k závěru, že by bylo nezákonné. Na tomto místě je třeba připomenout, že rozhodnutí o udělení výjimky závisí na správním uvážení daného orgánu. Soud přitom v takovýchto případech pouze přezkoumává, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí, anebo zda nebylo zneužito. Městský soud na postupu správních orgánů prvního i druhého stupně neshledal vybočení z jejich pravomocí, a proto považuje i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.

K třetímu žalobnímu bodu:

Žalobci namítají, že stavební úřad pochybil, když jim odmítl zapůjčit projektovou dokumentaci. Podle § 168 odst. 2 stavebního zákona se vedení spisové služby a nahlížení do spisu řídí správním řádem a zákonem o archivnictví a spisové službě. Podle ust. § 38 správního řádu účastníci řízení mají právo nahlížet do spisu včetně práva činit si výpisy a práva na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Správní řád neobsahuje oprávnění vyžadovat od správního orgánu části spisu k zapůjčení. Pokud se žalobci chtěli seznámit s obsahem spisu, měli využít institutu nahlížení do spisu a nikoli žádat o zapůjčení projektové dokumentace. Stavební úřad nepochybil, pokud žalobcům nevyhověl v jejich žádosti. Námitka proto není důvodná.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají procesní pochybení, které podle nich spočívá v tom, že žalobce a) nebyl stavebníkem vpuštěn na pozemek v rámci místního šetření dne 30. 6. 2011 a že stavební úřad nezajistil přítomnost žalobce na místě stavby. Žalobce tuto skutečnost vytkl, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, stavební úřad se však již podle žalobců námitkou nezabýval.

Obdobnou situací se již dříve zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 20. 11. 2014 č.j. 2 As 69/2014-57 konstatoval: „... argumentaci stěžovatele v otázce přítomnosti účastníků řízení při ohledání na místě, resp. v možnosti jejich vstupu na pozemek osoby zúčastněné na řízení bez jejího souhlasu, neshledává příliš přesvědčivou. Se stěžovatelem lze sice souhlasit v tom, že ze samotného znění § 172 stavebního zákona,

resp. z jeho gramatického výkladu, skutečně nevyplývá, že by účastníci řízení měli být na pozemku osoby zúčastněné na řízení při ohledání její stavby přítomni. Tuto situaci je však třeba posuzovat v širším kontextu, daném základními principy správního řízení. Z nich mimo jiné plyne, že všichni účastníci správního řízení mají právo osobně se dokazování zúčastnit. Z § 51 odst. 2 vyplývá povinnost správního orgánu provádět důkazy pouze za předpokladu, že poskytne účastníku řízení možnost být přítomen jejich provádění. I ve správním řízení se pak uplatní ústavně zaručené právo účastníka řízení vyjádřit se ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jedním z účelů ústního jednání spojeného s ohledáním na místě je přispět ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že ohledání je jeden z nejbezpečnějších důkazů umožňujících správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro rozhodnutí (důležitost ohledání jako důkazního prostředku lze v nyní posuzované věci spatřovat i v tom, že ohledání na místě je v řízení o dodatečném povolení stavby povinné), a účastníci řízení musí být k ohledání přizváni, mají právo klást otázky svědkům, popř. znalcům, jsou-li přítomni (viz rozsudek ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004-74; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Ustanovení § 54 správního řádu umožňuje správnímu orgánu uložit povinnost strpět ohledání věci mimo jiné uživateli věci a za předpokladu dodržení zákonných podmínek pro využití tohoto institutu se uplatní i ve střetu s nedotknutelností obydlí garantovanému čl. 12 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 8 As 42/2009-242). Správní řád také zná prostředky pro zajištění účelu a průběhu řízení (srov. § 58 a násl. správního řádu). Výše uvedené obecné principy správního řízení se samozřejmě nedají bezvýjimečně aplikovat za každé myslitelné situace. Zpravidla tedy bude na správním orgánu, aby zjistil, zda v určité situaci právní řád neupřednostňuje před jejich uplatňováním ochranu jiných právních statků. Na nyní posuzovaný úkon stavebního řízení tedy musí být nahlíženo z hlediska proporcionality zásahu do práv jiných osob, zde konkrétně osoby zúčastněné na řízení jako stavebníka a vlastníka pozemku. Pokud stěžovatel argumentuje § 172 stavebního zákona, pak podle odst. 1 citovaného ustanovení je umožněno oprávněným úředním osobám vstupovat při opatrování důkazů pro vydání správního rozhodnutí na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím (tedy nikoli se souhlasem) jejich vlastníků. Do obydlí však mohou oprávněné úřední osoby vstupovat, jen je-li to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo bezpečnosti osob (§ 172 odst. 3 stavebního zákona). Z citovaných ustanovení je tedy patrné, že pozemek osoby zúčastněné na řízení podléhá nižšímu standardu ochrany než by tomu bylo v případě vstupu do jeho obydlí, u něhož by bylo třeba vzít v úvahu zejména ústavně zaručenou nedotknutelnost obydlí (čl. 12 Listiny). V nyní posuzovaném případě by bylo dotčeno především právo na soukromí osoby zúčastněné na řízení; při posuzování závažnosti zásahu do tohoto práva pak není možné pominout to, že její pozemek sousedí s pozemkem žalobkyně a); osoba zúčastněná na řízení ostatně sama ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ke dni 1. 7. 2010 nebyla na hranici těchto pozemků žádná překážka, která by bránila ve sledování jejího pozemku. Z hlediska poměřování proporcionality jednotlivých práv je třeba vzít v potaz také to, že řízení o dodatečném povolení stavby je řízením návrhovým, a je to tedy osoba zúčastněná na řízení, kdo se ve správním řízení něčeho domáhala.“.

Stavební úřad oznámením ze dne 6. 6. 2011 sice uvědomil žalobce a) o možnosti být přítomen při místním šetření, avšak toto místní šetření již proběhlo bez jeho přítomnosti, ač se této přítomnosti dožadoval. Je proto na místě shrnout, že stavební úřad pochybil, když nezajistil u ohledání na místě přítomnost těch účastníků, kteří se přítomnosti domáhali.

Ke shora popsanému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č.j. 6 As 49/2015-41, kterým je zdejší soud vázán.

Stavební úřad sice pochybil, když nepřikázal stavebníkovi, aby strpěl přítomnost žalobce na svém pozemku, resp. po část doby místního šetření (viz protokol ze dne 30.6.2011 č.j. VYST/38111/2009/Ši založený ve správním spise), jak bylo popsáno výše, nicméně z hlediska soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí žalovaného je nutno připomenout, že jediným zjištěním bylo, že se ve stavbě nepokračuje a stavba není užívána, což odpovídá tomu, co uvádí rozhodnutí stavebního úřadu, tedy že se situace na staveništi nezměnila. Toto zjištění nebylo podkladem pro vydání rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že důkaz provedený ohledáním místa nebyl sice proveden zcela v souladu se zákonem, avšak jediným následkem takového postupu je skutečnost, že tento důkaz nelze při rozhodování o věci samé užít. Zároveň však tohoto důkazu k rozhodování skutečně užito nebylo, tedy nebylo zasaženo do subjektivních práv žalobce. Z tohoto důvodu městský soud dospěl k závěru, že popsaný nezákonný postup stavebního úřadu nezakládá takovou procesní vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a tedy vadu, pro kterou by bylo nutné žalovaná rozhodnutí rušit. Námitka tak nebyla akceptována.

K pátému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají, že stavební úřad v rozporu se zákonem nevzal v úvahu nesouhlasné usnesení Rady Městské části Praha-Libuš a tento závěr ani neodůvodnil. Jinými slovy žalobci namítají, že stavební úřad nejednal s Radou Městské části Praha-Libuš jako s účastníkem řízení. Městský soud v této souvislosti uvádí, že žalobci se mohou účinně dovolávat jen takové nezákonnosti rozhodnutí, která vznikla v důsledku porušení jejich práv. Nemohou se proto dovolávat ochrany práv cizích (§ 65 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Tato žalobní námitka přitom směřuje čistě do domnělého porušení práv Městské části Praha-Libuš, se kterou mělo být podle názoru žalobců jednáno jako s účastníkem řízení, avšak nebylo. Tímto jednáním stavebního úřadu nemohlo být zasaženo do žádných subjektivních práv žalobců. Městský soud proto neshledal námitku jako důvodnou.

K šestému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí proto, že se podle nich stavební úřad nevypořádal s právním názorem uvedeným v odvolacím rozhodnutí oproti původnímu rozhodnutí, především pak, že se nevypořádal s namítaným rozporem stavby s vyhláškou OTTP.

Ze správního spisu a rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že se stavební úřad namítaným rozporem s vyhláškou OTTP zabýval podrobně na straně 5 a 6 svého rozhodnutí (*rozhodnutí stavebního úřadu*). Vzal přitom v úvahu umístění stavby a vzdálenosti se sousedními stavbami. V rámci svého odborného posouzení došel k závěru, že stavba vyhlášce neodporuje. S postupem stavebního úřadu ztotožnil i žalovaný. Zdůvodnění odkazuje na souhlasné odborné posouzení Útvaru rozvoje hl. m. Prahy ze dne 15.3.2010, celkově je logické a není vnitřně rozporné. Soud k tomu uvádí, že zdůvodnění stavebního úřadu i žalovaného v napadených rozhodnutích shledal dostatečným, úplným a přesvědčivým s tím, že ve správním řízení nedošlo k vybočení z rámce diskreční pravomoci.

Zároveň soud konstatuje, že není důvodná ani námitka žalobců, že stavební úřad v novém rozhodnutí nerespektoval názor žalovaného, že výrok původního prvoinstančního rozhodnutí je nesrozumitelný a nejasný, jelikož je koncipován na základě „výčtu změn“ uvedených v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí stavebního úřadu je zcela zřejmé, co je předmětem dodatečného povolení a za jakých stanovených stavebních podmínek. Předmětem povolení je nástavba a přístavba rodinného domu č.p. 46 v k.ú. P. na

pozemcích parc. č. 91 a 92, k.ú. P., při ulici N. K. v P. 4 – P., která byla prováděna v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu, a to bez navýšení počtu bytových jednotek. Ostatní specifikace stavby uvedené v rozhodnutí měly zjevně sloužit k jejímu bližšímu určení a rozhodně nezpůsobují nejasnost a nepřezkoumatelnost výroku správního rozhodnutí. Navíc dlužno podotknout, že výrok rozhodnutí stavebního úřadu byl napadeným rozhodnutím změněn tak, aby byl (ještě) srozumitelnější. Obsahu rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného ani správního spisu pak neodpovídá tvrzení, že by stavební úřad nerespektoval závazný názor žalovaného, neboť z výroku rozhodnutí stavebního úřadu je zcela zjevné, že je koncipován diametrálně odlišně od výroku původního rozhodnutí ze dne 26. 7. 2010 (vypraveného dne 30. 7. 2010).

Co se týče tvrzeného údajného nerespektování právního názoru žalovaného stran nedostatečnosti podkladů pro vydání stavebního povolení, je v první řadě nutno podotknout, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 7. 2. 2011 nevyslovil právní názor, že by byl stavební úřad povinen správní spis v tomto směru doplnit. Pouze konstatoval, že tyto materiály ve spise chybí. Městský soud má za to, že předložený správní spis obsahuje všechny podklady, které byly potřebné pro dostatečné zjištění skutkového stavu, a tím i pro správní rozhodnutí ve věci samé.

Námítku nepřezkoumatelnosti tak městský soud považuje za nedůvodnou.

K sedmému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají, že stavebník neunesl důkazní břemeno vyplývající z ust. § 129 stavebního zákona a získal lepší postavení, než kdyby postupoval v souladu se zákonem.

Lze souhlasit s názorem, že řízení o dodatečném povolení stavby musí mít stejně přísná kritéria jako samotné stavební řízení, v daném případě však neshledal porušení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Podle cit. ustanovení, ve znění účinném k datu vydání rozhodnutí žalovaného, musel stavebník či vlastník prokázat pro účely dodatečného povolení, že stavba *a)* není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, *b)* není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a *c)* není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Všechny tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně. Stavebník musí dodat podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Ze správního spisu plyne, že stavební úřad posoudil podklady dodané stavebníkem a uznal, že všechny zákonné podmínky byly splněny. Je pravda, že stavebníkovi bylo umožněno dokončit stavbu, která se liší od původního stavebního povolení, ale to koneckonců vyplývá z účelu dodatečného povolení stavby. Je ve veřejném zájmu, aby stavba odpovídala schválené dokumentaci, avšak není nutné trvat na tom, aby stavba byla v souladu pouze s původní dokumentací, když nová dokumentace neodporuje zásadám stavebního řízení ani veřejnému zájmu. Nelze tedy souhlasit s názorem, že stavebník v rámci dodatečného povolení získal lepší postavení, než kdyby postupoval pouze v souladu s původním stavebním povolením, protože zákon připouští obě varianty. V obou případech je přísnost posuzování stavebním úřadem shodná. Co se týče námítky, že ve svých právech byla omezená Městská část Praha-Libuš, lze odkázat na již vyřčené zdůvodnění. Městská část neměla postavení účastníka řízení a ze zákona ani nemohla být považována za dotčený orgán, tudíž k omezení jejích účastnických práv nemohlo dojít. Soud tedy shledal námitku za nedůvodnou.

K osmému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají, že se žalovaný nevypořádal s námitkami ohledně zhoršení pohody bydlení a míry oslunění a osvětlení. Soud dospěl k závěru, že se žalovaný s námitkami vypořádal dostatečně, a námitku žalobců považuje za nedůvodnou. V této souvislosti odkazuje na prejudikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 12.3.2010, č.j. 7 As 13/2010-145, uvedl, že stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí, a že skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatelé vůči sousednímu pozemku nevydrželi žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu. Měřítkem proporcionality zásahu do pohody bydlení a ochrany soukromí jsou tedy obecné poměry v území. Pokud žalobci namítali nepřiměřené zásahy, byli povinni svá tvrzení podepřít důkazy v souladu s ust. § 52 správního řádu. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci takové podklady předložili. Ze správního spisu naopak plyne, že v rámci rozhodování vzal stavební úřad v úvahu studii o osvětlení a oslunění, z níž nevyplývá snížení osvětlení pod stanovené parametry, a tudíž jeho závěry byly podpořené i odborným stanoviskem. Shodně se závěrem Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že neexistuje subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit.

K devátému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají nepřezkoumatelnost a nejasnost výroku, jelikož se v něm odkazuje na projektovou dokumentaci, která byla i v rámci odvolacího řízení měněna.

V rámci správního řízení lze projektovou dokumentaci upřesňovat, jak se i stalo v projednávaném případě. Procesní práva žalobců v tomto smyslu nebyla omezena. Směrodatná pak je projektová dokumentace ve stavu, v jakém byla schválena na pravomocném konci správního řízení. Odkazuje-li výrok rozhodnutí o odvolání na projektovou dokumentaci, má se za to, že se jedná o projektovou dokumentaci v jejím konečném stavu. O jasnosti výroku není pochyb. Městský soud shledává námitku jako účelovou a nedůvodnou.

K desátému žalobnímu bodu:

Žalobci namítají, že snahou stavebníka bylo obejít zákon. K tomu městský soud především odkazuje na zdůvodnění pod sedmým bodem. Účelem stavebního řízení je zajistit, aby stavby byly v souladu s dokumentací schválenou ve stavebním řízení, avšak zákon netrvá na tom, aby se soulad týkal pouze a jenom původně dodané dokumentace a původního rozhodnutí. Z celého řízení jasně plyne, že stavba byla nejprve stavěna v rozporu s původním rozhodnutím, tudíž nezákonně, avšak samotný zákon dává možnost toto pochybení napravit prostřednictvím institutu dodatečného povolení. Jelikož míra přezkumu splnění podmínek je shodná jako v případě řízení o povolení, tak i v případě řízení o dodatečném povolení stavby není možné souhlasit s tím, že využití institutu dodatečného povolení je obcházením zákona. Ani tuto námitku tak nelze uznat důvodnou.

Z výše uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Celkový výsledek přezkumného soudního řízení a zamítnutí žaloby spojené s procesním neúspěchem žalobců pak má přímý vliv i na posouzení otázky náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti.

Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í: Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu